

(autorská) práva prodatelova, poněvadž řešením těchto otázek není odpověděno na otázku subjektivní viny obžalované na tvrzeném zásahu do autorských práv žalobcových.

Prováděje při veřejném líčení důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., přednesl zástupce soukromého obžalobce, že pojem »vědomosti« ve smyslu § 45 zákona o původském právu ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n. jest nyní vykládati podle obdoby § 16 (1) zákona proti proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. v ten rozum, že se dopouští vědomého zásahu do původského práva i ten, kdo musil věděti, že se svým jednáním dopouští bezprávného zásahu, při čemž slova »musil věděti« značí podle § 16 (1) zákona proti nekalé soutěži nevědomost zaviněnou hrubou nedbalostí; obžalované jest prý přičítati aspoň tuto hrubou nedbalost, ježto při náležité a povinné pozornosti byly by jí musily vzejíti pochybnosti o jsoucnosti cizího práva původského, kdyby byla za věcí šla a vyšetřila, čeho třeba. Leč stěžovateli nelze přisvědčiti, jednak proto, že zákon proti nekalé soutěži je novým, pozdějším zákonem, upravujícím docela jinou materii než zákon o právu původském, jednak proto, že zákon proti nekalé soutěži v ustanovení § 16 (1), týkajícím se ostatně jen I. hlavy tohoto zákona, ochrany soukromoprávní, vykládá zvláštní, v tomto zákonu na několika místech (§§ 1, 2 (5), 8 (1), 11 (4), 13 (4), 14 (2), (3) se vyskytující pojem »musil věděti«, jenž se v zákoně o původském právu vůbec nevyskytuje. Předpokládat přečin podle §§ 44, 45 zákona o původském právu po subjektivní stránce v ě d o m ý zásad do cizího práva původského, zlý úmysl buď přímý neb alespoň eventuální; pouhá nedbalost pro subjektivní skutkovou podstatu tohoto přečinu nestačí (srv. rozhodnutí sb. čís. 2920 a 3475). Zmateční stížnosti nepodařilo se prokázati, že rozsudek, řeše otázku viny obžalované po stránce subjektivní, pochybil v jejím právním pojetí. Ve svých skutkových závěrech a zjištěních, týkajících se téže otázky, nebyl rozsudek vůbec napaden s příslušného hlediska důvody zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 3673.

Není sice povšechného předpisu, který by výslovně nařizoval, že vozidla mají jezdit vždy po levé straně silnice; avšak vyhýbání vozidel na levou stranu, které nařizuje § 2 silničního řádu pro Čechy ze dne 16. června 1866, čís. 47 z. zák., musí býti, nemá-li dojiti k nebezpečí srážky, včas připravováno.

Není-li místními a světelnými poměry rozhled s vozidel, pohybujících se na veřejné silnici, zabezpečen na takovou vzdálenost, že v ní lze převést vozidlo dosud na jiné části silnice se pohybující na levou stranu silnice ve směru jízdy s náležitou rozvahou a tak, že jest naprosto vyloučeno nebezpečí srážky s jiným vozidlem pohybujícím se v opačném směru, bude vyhýbání se připraveno řádně a bezpečně jen, jede-li vozidlo po celou dobu, kdy panují poměry rozhledu nepříznivé, po levé straně silnice.

Podle § 9 onoho silničního řádu musí býti za tmavé noci každé vozidlo opatřeno rozžatou lucernou, kterou jest na vozidle umístiti tak,

by mohla býti z daleka spatřena; pojem noci jest tu vymeziti tak, že se rovná době, kdy není denního světla.

Příčinná souvislost.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Zm I 428/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá odsuzující výrok první stolice jednak v předpokladu, že stěžovatelovo jednání, — jízda po pravé (ve směru jízdy) straně silnice po 18. hodině za úplné tmy s vozíkem, na němž neměl světla, — přičila se zvláštním předpisům vydaným ohledně bezpečnosti jízdy na silnicích, jednak v předpokladu příčinné souvislosti tohoto jednání se smrtí Václava L-y. Stížnosti nelze přiznati důvodnost v žádném z obou směrů, a to ani s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 a ani čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř., kterých se dovolává. Není ovšem povšechného předpisu, který by výslovně nařizoval, že vozidla mají jezdit vždy po levé straně silnice. Předpisy §§ 1 a 3 silničního řádu pro Čechy, vydaného zákonem ze 16. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy, nasvědčují spíše tomu, že jest k jízdě zpravidla použití prostředku silnice. Avšak § 2 cit. silničního řádu nařizuje, že se vozidla mají vyhýbat na stranu levou, a je zřejmé, že toto vyhýbání vozidel musí býti, nemá-li dojíti k nebezpečí srážky, včas připravováno. Není-li místními (srovnej rozh. čís. 2565 sb. n. s.) a světelnými poměry rozhled s vozidel, pohybujících se na veřejné silnici, zabezpečen na takovou vzdálenost, že v ní lze převést vozidlo dosud na jiné části silnice se pohybující na levou stranu silnice ve směru jízdy s náležitou rozvahou a tak, že jest naprosto vyloučeno nebezpečí srážky s jiným vozidlem pohybujícím se v opačném směru, bude vyhýbání se připraveno řádně a bezpečně jen, jede-li vozidlo po celou dobu, kdy panují poměry rozhledu nepříznivé, po levé straně silnice. Proto vyhovuje správnému, jelikož účelu dotčeného zákonného ustanovení přiměřenému výkladu požadavek napadeného rozsudku, že stěžovateli bylo za úplné tmy jeti s vozíkem po levé straně silnice, to tím spíše, an stěžovatel neměl na vozíku rozžatou lucernu, jež by byla na jeho vozík upozornila řidiče jiných vozidel, kteří vzhledem na onen předpis mohli předpokládati, že na straně silnice, ve kterou bylo jim se vyhýbat, nebude vozidla, jemuž by při setkání bylo se vyhýbat v opačnou stranu silnice, a že stěžovatel jel v dolíku, takže vozidlům jedoucím opačným směrem s kopce, tudíž rychleji, zbylo ještě méně času k postřehnutí vozíku stěžovatelova a k vyhnutí se mu. Přičila-li se však jízda stěžovatelova po pravé straně silnice předpisu povšechného řádu silničního, nezáleží na tom, že místo nehody jest za policejními hranicemi, přesněji mimo obvod policejního katastru k-ého; výsledky hlavního přelíčení, poukazující k této

skutečnosti, mohly býti rozsudkem opomenuty bez následku zmatečnosti podle § 281 č. 5 tr. ř. a rovněž nebylo třeba, by soud zjistil, zdali pro místo nehody platí nějaký zvláštní předpis, jenž výslovně nařizuje, že veškerá vozidla mají jezdit stále po levé straně silnice. Podle § 9 cit. zákona (silničního řádu) musí býti za tmavé noci každé vozidlo opatřeno rozžatou lucernou, kterou jest — rozuměj na vozidlo — umístiti tak, by mohla býti z daleka spatřena. Podle účelu tohoto ustanovení jest vymeziti pojem noci tak, že se rovná době, kdy není denního světla, a nelze proto shledati právní omyl v tom, že rozsudek pokládá čas po 18. hodině za dobu noční, ano v den souzené nehody (9. října) slunce již dávno před onou hodinou zapadlo a i doba soumraku již uplynula. Rozsudek zjišťuje dále, že v době souzeného skutku panovala úplná tma. Stížnost neuvádí, které výsledky hlavního přelíčení bránily tomuto závěru a zejména poukazovaly k tomu, že svítil měsíc. Proto jest setrvati při rozsudečném závěru, že se platným předpisem přičilo i, že stěžovatel nerozžal na svém vozíku světlo, ač bylo po 18. hodině a ač panovala úplná tma.

Čís. 3674.

Omezování osobní svobody nesmí, má-li jím býti založena objektivní skutková podstata zločinu podle § 93 tr. zák., ani trvati po dobu tak krátkou, že by pro své jen zcela pomíjející trvání nebylo pocíťováno jako omezování volnosti pohybu, jehož pouhé stížení nestačí, ani nesmí býti tak nepatrné, by překážky při něm kladené mohly kýmkoli a beze všeho býti překonány.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 93 tr. zák. se kromě úmyslu omezovati jiného v osobní svobodě nevyžaduje ještě dále sahající úmysl (pohlavně obcovati s napadenou, vynutiti na ní soulož); okolnost, že pachatel od tohoto konečného cíle dobrovolně upustil, nevadí, by mu jeho jednání nebylo přičítáno za zločin podle § 93 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Zm I 436/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 27. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák.

Důvody:

Zmatečná stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle č. 9 a 10 § 281 tr. ř. Nelze jí přiznati oprávnění v žádném z uplatňovaných směrů. Omezování osobní svobody jiného nesmí arci, má-li jím býti založena objektivní skutková podstata zločinu podle § 93 tr. zák., ani trvati po dobu tak krátkou, že by pro své jen zcela pomíjející trvání ani nebylo pocíťováno jako omezování volnosti pohybu, jehož pouhé stížení nestačí, ani nesmí býti tak nepatrné, by překážky při něm kla-